4. Årg. JANUARI 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Frisk olja. — Missionslöften. — Tankar från missionsfältet. — På väg till Kina. — Den næstorianska stenen med illustration. — Från missionärerna: Sigrid Engström, Robert Bergling, Hugo Linder, Erik Folke och Fredrika Hallin. — En missionsresa i Tong-cheo-fu-distriktet. En omvänd blind hednings bekännelse.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*
AUGUST BERG, *vice föreståndare.*
C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
722.	F. V. B., Sundbyberg	20:	—
723.	Gen. L. P., Södertelje	14:	25
724.	M. W—d gen. P. T., Gamleby	5:	—
725.	Syföreningen i Hackvad gen. A. N.	40:	—
726.	K. F. U. K., Göteborg: till infödd evangelist	120:	—
727.	Onämnd, Göteborg	10:	—
728.	Från stora Mölarps Öresförening gen. K. B.	50:	—
729.	Törnevalla mfg gen. O. F. O., Linghem	40:	—
730.	I. F., Stockholm till skolfonden	120:	—
731.	Till infödd bibelkvinnas underh. från några vänner i Herren	50:	—
732.	Sundbybergs småskola gen. A. S.	7:	—
733.	M. P., Stockholm	10:	—
734.	O. v. F., dito	10:	—
735.	E., dito	5:	—
736.	S. E., dito	5:	—
737.	Minne af Elsa fr. E. O. S. gen. K. M. B.	100:	—
738.	Kristdala mfg gen. C. B., Kristdala	100:	—
739.	Syföreningen S. M. K., nettobeh. af förs. d. 8/12	1,400:	27
740.	Från A. N., Hackvad gen. »Folkskolans Vän»	4:	—
741.	Ryggestorps arbetsförен. gen. A. G., Uddesbo	80:	—
742.	Tokarps arbetsför. gen. dito	60:	—
743.	För »Sinims Land» gen. G. G., Motala verkstad	10:	—
744.	En skördefest i Skärstads n. missionshus gen. L. J.	25:	—
745.	Onämnd gen. L. P. J.	25:	—
746.	K. S., Eringsboda	8:	—
747.	Från arbetsförен. i Lösen gen. H. B.	20:	—
748.	E. W., Stockholm	50:	—
749.	G. R.	5:	—
750.	A. H., Loo, Långared	40:	—
751.	Kumla kristl. ynglingaförен. gen. H. L.	50:	—
752.	Gen. O. A. O., Östervåla	27:	46
753.	Gen. H. G., Kumla	15:	—
754.	En barnf. i Hedemora gen. R. S. U. för Kai-hueis uppfostran	20:	—
755.	Fr. syför. i Halltorp gen. P. A. B., Värnanäs	43:	57
756.	Dito i Ekenäs gen. A. H., Kalmar	18:	02
757.	Fr. H., Nässjö gen. C. H. T.	5:	—
758.	Kollekt i Västervik gen. A. P.	15:	—
759.	Dito i Oskarshamn gen. P. O. S.	8:	91
760.	Gen. dito	5:	—
761.	L. J. S., Baggetorp, Misterhult	30:	—
762.	J. P. A., Kanalen, dito	2:	—
763.	Diverse gåfvor gen. C. H. T.	3:	45
764.	Från Björka mfg gen. G. G., Motala verkstad	15:	—
765.	Från Styrestads mfg gen. E. S., Bjällbrunna	100:	—
766.	Från A. gen. M. E. B., Ödeshög	2:	—
767.	Från K. K. gen. dito	2:	—
768.	Från J. P. gen. dito	2:	—
769.	Från Ölstadskretsen till A. E. till en systerstation i Ueinan gen. O. A.	56:	—
770.	Fr. Onämnd gen. A. L., Ö. Korsberga	10:	—
771.	Fr. Virestorps jungfruför. gen. W. J.: Skolfonden	40:	—
772.	Fr. dito dito	10:	—
773.	Fr. A. Z., Storebo	12:	15
774.	Fr. H. P., Göteborg, Bokfonden	100:	—
775.	Fr. C. E. J., Håga, Linde	10:	—
776.	Fr. Jönköpingskretsens Kristl. ynglingaförbund till H. Linders underhåll för 1898	900:	—
777.	Dito dito till Linders medicinfond	100:	—
778.	Klöfverdala mfg gen. J. L., Ruskilsby	10:	20
779.	Tackoffer Ps. 30: 3 till Kai-hueis uppfostran	50:	—
780.	Fr. A. gen. H. D., Skellefteå	5:	—
781.	Skärstads Östra arbetsförен. gen. H.	25:	—
782.	Ekenäs syförening gen. P. A. B., Värnanäs	70:	56
783.	Ett tackoffer åt Jesus fr. A. W. gen. G. T., Boxholm	50:	—
784.	A. H., Karlstad	15:	—
785.	Söndagsskolan i Ystad gen. S. L.: Skolfonden	6:	—
786.	E. N. gen. dito	5:	—
787.	Marias sparbössa gen. dito	5:	—
788.	Småskolbarnen i Wallby gen. M. N.	2:	70
789.	M. N—s sparbössa	3:	65
790.	K. S., Bornholm gen. F. M.	10:	—
791.	Onämnd, Skåne gen. dito	10:	—
792.	»Till kinamissionen»	20:	—
793.	E. Ulffs underhåll gen. A. B.	500:	—
794.	Från en liten syförening i Falun gen. E. E.	200:	—
795.	Fr. missionsvänner i Mölnlycke gen. H. Z.	25:	—
796.	Finspongs syförен. gen. P. E.	25:	—
797.	Gen. S. A. B., Kristdala	32:	—
798.	Ett löfte åt Herren af dito	10:	—
799.	J. L. H., Gäfle: sparbössemedel	2:	61
800.	J. R—s sparbössa	8:	74
801.	K. F. U. M:s missionskrets i Gäfle: Inf. evangelist	100:	—
802.	Sparbössemedel från Malmbäck gen. A. B.	30:	—
803.	Dito från O. E., Vånga	10:	—
804.	Dito från B:s, Locknevi	10:	—
805.	Skeftesfalls arbetsförен. gen. K. K.	20:	—
806.	Sparbössem. fr. Eksjö stads- & landsf. gen. C. G.	26:	24
807.	Onämnd, Stockholm	3:	—
808.	H. A., Köping	5:	—
809.	Ur Elsas sparbössa gen. E. N., Mölnbo	5:	—
810.	Från Betlehemskyrkans barnmfg gen. S. H.: Skolf.	45:	—
	Summa kronor	5,381:	78

Med varmt tack till alla gifvare.

Och i väster skall man frukta hans namn och i öster hans härlighet, ty han kommer såsom en hoträngd flod, som Herrens väder drifver. Es. 59: 19.

Frisk olja.

»Dina kläder vare alltid hvita, och olja tryte icke på ditt hufvud! Pr. 9: 8.

Med dessa sköna ord hälsa vi våra kära medarbetare och vänner ett godt nytt år. Innerligt önska vi, att den sanning, de innehålla, genom Guds Ande må gifvas eder så väl som oss, att vi från årets första till dess sista dag vandre i lifvets nyhet med obefläckade kläder och afskilda till allt godt verk.

»Saliga äro de, som två sina kläder, att de må få tillträde till lifvets träd och genom portarna ingå i staden.» »De hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod.»

1. Oljan, som begagnades äfven såsom läkemedel, tjänar såsom bild af förnyelsen. Denna, som ju är af så utomordentlig vikt för det kristliga lifvets bestånd och utveckling, berör också aposteln Paulus åter och åter i sina bref. Så skrifver han t. ex. till de kristna i Rom: »Förvandlen eder till edert sinnes förnyelse» (Rom. 12: 2) och till Efesierna: »Och förnya eder till edert sinnes anda» (Ef. 4: 23). I brefvet till kolosserna talar han om »den nya människan, som förnyas till kunskap efter dens bild, som skapat henne», (Kol. 3: 10) och i brefvet till Titus om »en förnyelse i den Helige Ande.» I 2 Kor. 4: 16 säger han med afseende på sig själf: »Om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas dock den invärtes dag efter dag». Huru viktig är icke förnyelsen eller smörjelsen med den heliga oljan!

Men hvad är då förnyelse? Den är för det första ett bekännande och ett aflägganden af allt, som i Guds ords och den Helige Andes ljus är självviskt, köttsligt, världsligt, oheligt och bristfälligt, ja, af sådant, som icke håller profvet, då Herren pröfvar det i sin smältugn.

Förnyelse är för det andra ett fortgående inträngande i Kristus, ett fullare delaktiggörande af hans sinne, ett likgestaltande med hans bild genom ökad kunskap om Gud och hans heliga vilja och ett tillväxande i tro, i hopp, i kärlek, i ödmjukhet, i tålamod, i bön, i nitälskan och i heligt utgifvande för Herren och hans sak. I sanning vi behöfva dagligen förnyas i allt detta. *Olja tryte icke på ditt hufvud!*

2. Oljan användes vid invigningar till ämbeten, då den göts på den invigdes hufvud. O, det är så mycken helig tjänst att utföra! På missionsfälten kräfvas så många krafter, så mycket arbete, att vi härhemma aldrig kunna riktigt fatta det, och äfven i hemlandet är så mycket att göra. Visserligen behöfva vi invigas för helig tjänst — om vi slappnat, så må vi på nytt emottaga den heliga smörjelseoljan på vårt hufvud —, och vi måste det, om vi skola kunna tjäna Gud, honom till behag, så att han får vinna sitt uppsåt med oss och genom oss. *Oljan tryte icke på ditt hufvud!*

3. Oljan användes vid spisoffren. Dessa kunde bestå antingen af fint mjöl eller af kakor, eller af stekta ax af förstlingsfrukterna. I alla tre fallen måste olja vara med, och den betydde den Helige Andes närvaro. Må också de gåfvor, som vi under detta år få nåd att frambära till Herrens altare, varda bestänkta med den heliga smörjelsen, så att Guds fulla välbehag må hvila öfver dem, att vi må undfå all den välsignelse, som han åstundar att gifva oss!

4. Smörjelsen med olja är vidare en bild af den Helige Andes nådegåfvor. »Så att I icke stån efter i någon nådegåfva, medan I vänten vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse.» 1 Kor. 1: 8. »Men sträfven efter de yppersta gåfvorna.» 1 Kor. 12: 31.

5. Smörjelsen med olja betecknar en delaktiggörelse af den Helige Ande i ett rikare mått. »Och I hafven smörjelse af den Helige Ande och veten allt.» 1 Joh. 2: 20. »Och den smörjelse, som I hafven undfått af honom, förblifver i eder, och I hafven icke behof af att någon lär eder utan såsom samma smörjelse lärer eder om allting, så är det ock sant och icke lögn.» 1 Ioh. 2: 27. Uppfyllens med Anden. Ef. 5: 18.

6. Oljan är ett tecken till glädje. Om Jesus heter det, att han var smord med glädjens olja. David säger: Du smörjer mitt hufvud med olja, min bägare flödar öfver. Ps. 23: 5. Fröjden eder i Herren alltid, och åter säger jag: Fröjden eder. Fil. 4: 4. Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med jubel. Ps. 100: 2.

Ja, med helig olja smörje Herren oss alla under detta år till verklig förnyelse, till helig tjänst, till att gifva i Anden, till en allt större delaktiggörelse af Andens nådegåfvor och Andens fullhet samt till sann fröjd i Gud, vår Frälsare!

»*Och jag vardt öfvergjuten med frisk olja.*» Ps. 92: 11.

Missionslöften.

Att missionsarbetet skall hafva framgång, oaktadt det till trons beprövfelse har att kämpa med svårigheter och motgångar, därom kunna vi vara förvissade på grund af Skriftens hela åskådningssätt och beskrifningen öfver Guds rike på jorden samt ett stort antal uttryckliga löften. I Ps. 2 säger Herren Gud till Kristus: Du är min Son, i dag hafver jag födt dig. Äska af mig, så vill jag gifva dig hedningarna till arfs och världens ändar till egendom. I en annan psalm om Kristi rike står det löftet: Alla konungar skola tillbedja honom. Alla hedningar skola tjäna honom, Ps. 72: 11; och i en annan: Alla hedningar, de du gjort hafver, skola komma och tillbedja för dig, Herre, Herre, och ära ditt namn Ps. 86: 9. Profeten Esaias säger: Herre, du håller det fram ibland hedningarna, du håller det alltså fram ibland hedningarna, du bevisar din härlighet och kommer långt bort allt intill världens ände. Så säger Herren (Fadren talande till Sonen): Det är en ringa ting, att du är min tjänare till att upprätta Jakobs släkter och igenföra det förskingrade i Israel; utan jag hafver ock gjort dig till hedningarnes ljus, att du skall vara min salighet intill världens ände, Es. 49: 6. Hedningarne skola i

honom välsignade varda och berömma sig af honom, Jer. 4: 2. Alla land och folk och tungomål skola tjäna honom; hans välde är evigt, det icke förgås, och hans rike hafver ingen ände, Dan. 7: 14. Jorden skall uppfylld varda af Herrens äras kunskap, likasom vattnet, som öfvertäcker hafvet. Han skall lära frid ibland hedningarne, och hans herradöme skall vara ifrån det ena hafvet till det andra och ifrån floden allt in til världens ände, Zak. 9: 10. Och då aposteln Johannes i anden fick skåda alla dem, som en gång blifva saliga, stående i skinande kläder med segerpalmer och Guds harpor i sina händer, lofsjungande inför Guds och Lammets tron, så låter han oss uttryckligen veta, att dessa lofsjungande härar af saliga icke äro samlade blott från några få särskilda folk, utan han säger: Sedan såg jag, och si, en stor skara, den ingen räkna kunde af alla hedningar och släkten och folk och tungomål, ståndande för stolen och för Lammet, klädda i sida, hvita kläder med palmer i sina händer, Upp. 7: 9. Det står alltså fast, att nådens ord måste blifva predikade för alla folk, på det att den stora, saliga skaran må blifva samlad från alla folk. Och vår Frälsare säger själf: Detta evangelium om riket skall varda predikadt i hela världen till ett vittnesbörd öfver alla folk, och då skall änden komma, Matt. 24: 14.

P. Fjellstedt.

Tankar från missionsfältet.

Af *M. Ramsten.*

Hafva missionärer många svårigheter att utstå och frestelser att bekämpa? Ja, många, men vanligen af en helt olika art än man föreställer sig i hemlandet. Hvad beträffar yttre försakelser, så äro de att räkna för intet mot de inre anfäktelser och trospröfningar, man har att utstå i ett land, där satan har sin tron.

Många förhållanden te sig lättare, än man väntat, under det en mängd nya och alldeles oväntade frestelser smyga sig på en. Satan har här såsom hemma en förmåga att förskapa sig till en ljusets ängel.

Att komma ut på missionsfältet måste innebära antingen att komma in i djupare gemenskap med Kristus och delaktigheten i hans lidanden och på samma gång hugsvalelse eller att taga skada till sin själ. Det måste innebära att få en fastare öfvertygelse om betydelsen af den frälsning, vi förkunna, och en fullkomlig tillit till Guds ord från början till slut eller att icke tro och blifva en affälling. Sorgligt nog gifvas exempel härute på skeppsbrutna kristna och missionärer.

En grånad missionär yttrade nyligen: »Vi måste tro på bibelns absoluta auktoritet i allt eller blifva affällingar».

Här gäller det mera än i hemlanden: seger eller nederlag, lif eller död, Den »gyllene medelväg», ofta nog omtyckt af den, som ryggar tillbaka för korset, är i ett land, där förhållandena äro mera kritiska, ofarbar.

Kristus säger: »Den, som icke tager sitt kors och följer mig, han är mig icke värd». Men är det icke väl värdt hvarje uppoffring att en dag höra konungen säga sitt: »Väl gjordt, du gode och trogne tjänare, i en ringa ting har du varit trogen; jag skall sätta dig öfver mycket. Gå in i din Herres härlighet!» Detta löfte vore ej gifvet, om det ej gåfves tillfälle för dig och mig personligen att eftersträfva dess sköna uppfyllelse.

Sedan min ankomst till Kina har jag ofta med bäfvan erfarit, att luften omkring mig varit »bemängd». Detta är ej inbillning, ty säger icke Guds ord: »Vi hafva ej strid med kött och blod utan etc. Men det är skönt att erfara vid hvarje tillfälle, att *en* är oss närmare, nämligen han, som sagt: »Den, som rör vid eder, rör vid min ögonsten».

Förliden sommar yttrade en syster: »Då ni går till Kina, har ni att emotse tvenne ting. Att lära känna Gud och satan på ett alldeles nytt sätt.

På missionsfältet gifvas rika tillfällen att praktisera, hvad man i hemlandet blott var i stånd att teoretiskt inhämta.

»Så länge vi äro i lugn och ro, omgifna af fördelaktiga yttre villkor, sofver tron inom oss lik en outvecklad sena — en tråd, en embryo, en idé. Men då vi blifva utstötta från alla dessa förhållanden och blott hafva Gud att vända oss till — då utvecklas tron till en kabel, till en majestätisk hufvudprincip i våra lif.» (F. B. Mr.)

På väg till Kina.

»S. S. Rome» d. 9 dec. 1898.

Till alla kära trossyskon, hvilka bevisade oss stor vänlighet under våra senaste resor i Finland, Sverige och Danmark, sändes härmed ett hjärtinnerligt tack. Såsom uppfriskande minnen kvarstå intrycken från de olika vänkretsarne och allt det intresse för Guds ära i Kina, som ådagalades. Intresse är ett utsäde, som, när det förenas med bön, lämnar ofelbar skörd. Samma Gud, som »ingaf i Titi hjärta ifver» för sina intressen på jorden, och som kom korintierna att »öfverflöda i all ifver och kärlek», har inom sin församling i dessa yttersta tider uppväckt ett lefvande intresse för och verkat stor beredvillighet till evangelii strid. Honom vare ära och pris för »bevisen på eder kärlek».

Under vår vistelse i London hade vi förmånen att få bo på China Inland Missionens hvilohem och åtnjöto där nu såsom förr välvilja och kärlek. Man behöfver ej länge vara inom detta hem, innan man inser, af hvilken stor både andlig och praktisk betydelse ett sådant hem är för hela denna ständigt växande mission. Uti stor trosenfald sättes underbara krafter i verksamhet genom bön från denna plats.

Med reda och praktisk duglighet ordnas ock genom hemmets affärsdepartement alla finansiella och öfriga yttre angelägenheter, hvilket man förstår att värdera vid anträdandet af en sådan resa som vår.

Tvenne särskilda afskedsmöten för de utgående nio, oss inberäknade, hade vi glädjen få taga del uti. Mr Sloan

ledde dessa, såsom alltid, med kraft och stor förmåga. Roligt är att se, huru värderad och afhållen han är inom missionen.

Herren beredde oss ock tillfälle att höra Mrs F. B. Meyer, MacGregor och Cambell Morgan, de förstnämnda ej för första gången. Genom dessa Herrens utkorade redskap gafs oss — såsom mången gång förr — stunder inför Guds åsyn af den mest allvarliga karakter. Dylika möten med Gud, då rannsakningen är mera djupgående, förlossningen fullare, tacksägelsen varmare och hvilan ljufligare än eljest, glömmes ej lätt i det mångskiftande lifvet. Att Herren före vår afresa från Europa beredde oss denna välsignelse, syntes oss som ett upprepande af hans ledning med Elia: »Stå upp och ät! ty du har en lång resa att göra».

Sedan vi den 17 nov. lämnat London, visade det sig snart, att Herren i sin »mångfaldiga nåd» beredt oss ännu mer hjälp och vederkvickelse genom att med samma båt sända en hel skara missionärer och syskon i tron, att »hela skaran af troende uppgick till» omkring 30. Dagligen hafva vi samlats med våra biblar på akterdäck. »Stor nåd har varit öfver oss» under dessa stunder, och vi hafva lärt oss att innerligen älska hvarandra. Det kändes därför tomt att skiljas från största delen af dessa nya vänner i Aden. De reste nämligen till Indien. Af de återstående resa nio af oss till Kina, en till Singapore och en till Nya Zeeland. Vi dela med glädje hvarandras intressen för de olika fälten.

I Port Said fingo vi ock tillfälle att se något af det missionsarbete, som där bedrifves bland sjömän, soldater, infödde araber, greker, muselmän m. fl.

»*Alla folk äro din egendom*». Hvarje nation under solen är *rätteligen* såsom en gåfva Jesu egendom. Det är vår plikt att se till, att det så blir i *verkligheten*. Israel sjöng: »Lofven Herren, alla folk, prisen honom, alla jordens ändar» men behöll kunskapen om Gud för sig själf. Huru skola väl folken kunna prisa honom, som de icke känna till. Det är Guds egen plan att göra sig känd för »alla folk», och han har kallat oss att vara sina redskap uti planens verkställande. Det är alltid lätt att arbeta i enlighet med Guds plan, ty han utför undren, om blott vi äro trogna nog att lyda.

Vädret har varit växlande. Den fruktade Biscayaviken var stilla, så ock spanska sjön. I Medelhafvet däremot hade vi flera dygns hög sjö. Uppehållet i Marseilles såväl som sunden emellan Korsika och Sardinien, Italien och Sicilien voro därför mycket välkomna afbrott. Högst intressant var allt, hvad vi fingo se af Egypten, och underligt kändes det att dricka af Nilens vatten. De för ögat ändlösa sandöknarna, öfver hvilka Israels barn vandrade, gjorde ett djupt vemodigt intryck. Frestas man att »se efter de ting, som synas», är det ej underligt, att man faller för frestelsen till otro och frågar: »Kan vår Gud duka ett bord i öknen». Vår Gud har emellertid visat, *hvad han kan*. Tror du det? och säger: Gud kan.

I Röda hafvet var värmen ej så pressande som eljest är fallet. En frisk motvind svalkade den heta luften. Och nu hoppas vi vara i Colombo måndag morgon d. 12. Indiska Oceanen har ej förr än i dag varit stilla. »Du, Herre, härskar öfver hafvets högmod».

Joh. Rinman.

Den Næstorianska stenen.

Den Næstorianska stenen är ett minnesmärke från den Næstorianska missionen i Kina och daterar sig från sjunde århundradet. Den upptäcktes nära Singan-fu år 1625.

Från missionärerna.

Tong-cheo-fu den 24 sept. 1898.

Kära sekreterare!

Frid!

Innerligt tack för det kära brefvet, jag erhöll för några dagar sedan. Jag riktigt hade längtat efter det, ty det är roligt att höra något från eder, som stån vid trossen och bären dagens tunga och hetta för vår och evangelii skull. Ofta, ofta har jag känt välsignelsen af att i hemlandet hafva en bedjande grupp, som verkligen känner *för* och *med* oss härute. Ingenting kan jämföras med välsignelsen af förbön och endräkt i arbetet för Herren. Gud gifve, att vi alltid må vara »ett till sinnes» i att hjälpa hvarandra och »bära bördorna» och sålunda befrämja Herrens riksak. Det är så ljufligt att få bära eder fram till Herren och utbedja för eder där hemma, hvad I behöfven för att

ej uppgifvas i kampen. Jag är ej af dem, som tycka, att en missionär har det svåraste arbetet i vingården. Redan medan jag var hemma, insåg jag, att, om vi vilja lefva helt för Jesus, så kunna vi försaka och lida lika mycket för honom hemma som på hednafältet. Hvar plats har sina svårigheter och sina strider, som måste genomkämpas; men vi hafva samma konung och härförare, som går framför oss, och samma löften för hvarje ny dag och hvarje nytt behof. Om vi blott rätt inse och ihågkomma, att vi äro endast kärilet, endast verktyget i Mästarehanden, så skall han både hålla kärilet rent och uppfylla det af sin egen fullhet. Det är en sådan ljuflig hvila att veta detta, att man är endast ett litet kärl, ett lerkärl, och att all den nytta, som kärlet kan vara till, beror uteslutande på honom, som äger det. »Oh to he nothing, nothing! Only to lie at His feet, A broken emptied vessel, For the Master's use made meet.»

Jag har nu först efter mycket resande och därmed åtföljande svårigheter ändtligen kommit till min bestämmelseort: Tong-cheo-fu. Det är nu 14 dagar, sedan jag kom hit, och jag trifves här mycket bra. Jag känner mig riktigt hemma hos syskonen Bergs; de äro så snälla. Detta hus är också det största, som vår mission äger, så att det kännes ej, som om man vore så instängd, som man annars känner sig i Kina med alla deras höga murar och trånga gränser för den kvinnliga missionären. Hvarje bättre hus är omgifvet af en hög mur och likaledes hvarje stad eller by. Ofta äro städerna omgifna af 2 à 3 höga murar, den ena inom den andra. Detta gör ett visst dystert intryck liksom äfven de föreskrifter, hvilka en kvinnlig missionär måste iakttaga, och hvilka kännas bindande och tvungna och fördenskull gärna trycka på ett frihetsälskande sinne, men för Herrens skull går allting lätt. Man vet, att det blir bättre högre upp. »Lyft mig högre, lyft mig högre, jorden är för trång för mig», är ofta mitt hjärtas sång, men då visar Herren mig, att han redan satt mig med Kristus uti det himmelska. Ef. 1: 23; 2: 6, 7. Och med sådana verkligheter öfvervinner man det ena anfallet efter det andra af mörkrets furste. Att han är stark och listig, det får man nog känna på, och det gäller att förblifva i enfaldigheten i Kristus Jesus för att ej blifva nederslagen.

Eder i Herren tillgifna syster
Sigrid Engström.

* * *

Han-ch'eng den 10 okt. 1898.

Käre broder Holmgren!

Mycken frid!

Jag håller just på att ställa mig och min häst i ordning för att resa till Kü-uh, 15 sv. mil härifrån, på konferens med de infödde. Mr Kay, som arbetar där, har bedt mig komma, och som jag mycket värderar hans arbete, har jag tacksamt mottagit inbjudningen. Vi unga arbetare behöfva så väl att iakttaga, huru arbetet bedrifves på de äldre missionsstationerna. Skada blott att sådana tillfällen så sällan gifvas. Ett annat skäl, hvarför jag gärna reser, är nämligen det, att jag sedan med en viss rättighet kan inbjuda mr Kay till våra konferenser här.

Jag har i dag glädjen att meddela, det vi nyligen haft en konferens här, hvilken slutade 8 dagar i morgon, sedan den fortgått i 3 dagar. Vi hade den stora glädjen att under densamma bilda en församling i Han-ch'eng. 19 personer hade hitkommit i hopp om att undfå dopet. Af dessa döpte vi 13, hvaraf 8 äro från Han-ch'eng, 2 från Iong-ho och 3 från Uan-ts'üen. Af dessa hade 5 blifvit intresserade under vistelsen i våra opiumasyler i Hotsin och Han-ch'eng. De flesta af de döpta äro ännu blott späda lamm i tron, hvarför det skulle glädja mig mycket, om du och andra kinavänner där hemma i allvarlig bön ville bära dem fram inför Herren. Bed äfven för mig, att ett rätt *herdesinne* måtte bli mig gifvet!

De döptes namn äro:
Chao Lien-ch'eng, (förut omtalad) fångvaktare.
Ki, Ning-k'o, vår lärare sedan början af fjolåret.
Ki The-Iong, vår lärares son.
Üen Liu-tao, f. d. skollärare i Han-ch'eng.
Üen Sheo-tao, jordbrukare och en broder till den föregående.
Pei Ken-chu, postman, vattenbärare och hjälpare i asylen.
Liu Huai-ü, jordbrukare.
Liu Kuang-ning, dito
Ko Teh-ren, snickare.
K'iang Li-chong, tvättman.
Cheo Ch'eng-sü, vår kock under $2^1/_2$ år.
Ko ta-sao, min hustrus hjälparinna.
Chang ta-sao, systrarnas dito

Ännu en gång: Bed för dessa och lägg dem på bedjande vänners hjärtan!

Söndagen före vårt möte här hade vi stormöte i Hotsin. Omkring 90 personer, döpta och intresserade i evangelium, voro närvarande. Vid samma tillfälle upptogos genom dopet 14 nya medlemmar i församlingen där, som bildades för 2 år sedan. Vi bodde där 8 månader redan före denna tid och deltogo i verksamheten.

Iongcheo den 13 okt.

Hit framkom jag efter mörkrets inbrott i afton och har från daggryningen i morse tillryggalagt $4^1/_2$ sv. mil, dels ridande, dels gående. Nu är jag redan omkring 10 sv. mil från Han-ch'eng. I morgon hoppas vi hinna fram till Kü-uh, och i mitt sällskap har jag vår lärares son, Ki Teh-Iong, som vi hoppas få utbilda till evangelist. Jag har ej på länge haft tid till något djupare enskildt samtal med honom, undantagandes det, jag hade med honom, omedelbart före han undfick dopet. Mitt samtal med honom under resan har gifvit mig det intryck, att Gud fördjupat sitt verk i hans själ. Han har en stor lust, som tydligt är verkad af Guds Ande, att vittna om Guds nåd för andra. Emilia Ulff, såsom du torde hafva hört, intresserar sig mycket för honom och har t. o. m. nu beslutat att gifva honom 1 års uppfostran.

Men nu tillbaka till konferensen i Hotsin. Jag hade inbjudit mr Lutley, C. I. M:s superintendent öfver Shansi, att komma till oss jämte en infödd pastor. Mr Lutley kom men ej pastorn.

Till Han-ch'eng hade jag äfven inbjudit dessa två tillika med 3 à 4 andra bröder, men blott Chang från Üin-ch'eng kom, och han hann först fram på andra mötesdagens eftermiddag. För öfrigt fick jag ingen hjälp. För att nu ej lämna mr Kay i samma förlägenhet, reste jag, ehuru jag behöfdes så väl hemma, ty höstmarknaden, som räcker i två månader, hade begynt och folk kom i skaror till oss från kl. 6 på morgonen till sent på aftonen.

Här i Kian-cheo har C. I. M. haft ett stort präktigt hus sedan slutet af mars detta år. Br. Robertson, som

tagit upp arbetet här, klagar dock öfver att allt är så dödt och kallt. Inga gäster komma på besök under veckan och högst få — om ens någon — på söndagarna, så han är rätt beklämd på grund häraf. Gud ske lof, att vi slippa föra denna klagan i Han-ch'eng. Mitt oaflåtliga bekymmer är, huru jag skall räcka till för alla och allt. De själar, som Herren anförtrodt åt mig att taga vara på, äro spridda på 4 skilda »hsien» (distrikt): Han-ch'eng, Uan-t'süen, Hotsin och Iong-ho. En manlig missionär för hvar och en af dessa 4 platser, för att icke nämna behofvet af kvinnliga, vore det allra minsta, som behöfdes; 3 à 4 för hvarje plats, vore ej för mycket. Och nu är jag lämnad ensam med det allt. »Ack, Herre Gud», suckar jag åter och åter, »hvarför komma inga medhjälpare?» Under mina resor tänker jag ofta: »så snart jag kommer hem, skall jag skrifva och meddela vännerna hemma såväl dessa mina känslor som den oerhörda nöd, som råder; men så hinner jag ej gå igenom det arbete, hvilket väntar mig, förrän jag måste ut igen. På så sätt fly månader och år. Du undrar nog, hvarför jag så sällan skrifver, men här ser du orsaken.

Din i Herren förbundne ringe broder
Robert Bergling.

* * *

Broder *Hugo Linder* skrifver i bref af den 2 sept.

I söndags var jag i Pu-cheo och predikade. Hade mycket roligt särskildt en kväll, då jag var inbjuden att logera hos en af de troende, som med sin familj (14 personer) följer korsets banér. I morgon begifva Hahne och jag oss åter ut till andra kristna på några dagar.

Hahnes hafva nu ej lång tid kvar. Då de resa, skola systrarna här flytta in i deras hus och helt öfvertaga arbetet bland kvinnorna. Då blir det tråkigt för Blom och mig. Förmodligen måste vi flytta dit, där systrarna nu äro, och sätta upp eget hushåll, d. v. s. jag får då spela rolen af husmor. Gläder mig alldeles icke däråt mest för den myckna tid, som då måste tagas från arbetet. Kinesiska tjänare måste man hålla ögonen på, annars går allting på tok. Men jag tröstar mig med att det — om Gud vill — ej blir mera än ett år.

* * *

Från Tong-cheo skrifver broder *Folke* d. 4 okt. 1898.

»Ja, nu äro Sandbergs och Fredrika Hallin resfärdiga. Före afresan från Mei-ti-chen hade vi stormöte där, och 4 personer upptogos i församlingen eller rättare församlingen bildades med denna förstling. Trots regnandet var det ett kärt möte och dubbelt kärt för Fredrika att därmed få afsluta sitt arbete där; hon skrifver själf om mötet.»

»Vår största svårighet har sista tiden varit att placera våra krafter. Genom Sandbergs, Hallins och Hahnes hemresa uppstår en stor lucka här. Måtte Herren sända oss hjälp. Det blir nödvändigt, att Honan får 4 stationer inom Honan-fo distriktet, Shan-cheo-distriktet hafva vi tänkt lämna åt våra norska syskon af Træders Mission. I Shensi måste Ueinan och Pu-cheng besättas, och i Shansi behöfva vi en station till; krafterna räcka ej till för det arbete, vi redan börjat. Hvem skall gå till dessa sju städer? Det är viktigt att ej låta tillfället nu gå sig ur händerna. Låtom oss därför allt ifrigare bedja om arbetare och medel för arbetet.»

* * *

Shang-hai den 21 nov. 1898.

Käre broder i Herren!

Guds frid!

Nu har jag varit 2 månader på resa, som tillryggalagts dels på vagn, dels i bärstol, dels ock i en trång flodbåt. Allt har gått lyckligt, Gud vare lof! Nu vänta vi i Shanghai, tills våra kläder blifva färdiga. Vi komma att resa med Bayern, som lämnar Shanghai den 3 dec. Jag har afgjort mig för att landstiga i Bremen och fortsätter sedan resan med järnväg till Stockholm, dit jag hoppas anlända omkring den 18 jan. Jag vet ej, om syskonen Sandberg komma att stiga af i South-hampton och resa öfver London till Norge. De hafva ännu ej bestämt sig. Vi äro alla friska.

I Jesus tillgifna
Fredrika Hallin.

En missionsresa i Tong-cheo-fu-distriktet.

Af *Anna Eriksson.*

»Herren, eder Gud, är den, som går med eder till att strida för eder mot edra fiender och hjälpa eder.» 5 Mos. 20: 5.

Med dessa ord i hjärtat och några påsar böcker samt sängkläder och nödiga klädespersedlar på kärran begåfvo vi oss åstad. Mitt sällskap utgjordes af Uang-ta-sao, vår bibelkvinna, samt en af våra tjänare. Gud hade försett oss med en bra mulåsna och en snäll körare. Komna utom staden styrde vi kosan mot »vest-nord», såsom kineserna säga. Lille Henrik följde oss ett stycke på väg, och då vi voro allena, uppstämde vi den sköna sången: »Han leder mig, hvad himmelsk tröst» o. s. v., anbefallande oss och vår sak på nytt i Herrens händer. Första dagen reste vi 50 li till köpingen Iong-iang, där vi stannade öfver natten. Mig veterligt har ingen utländsk kvinna förr varit i dessa trakter, och människorna där voro därför mycket nyfikna att se mig, ehuru det redan var mörkt, då vi kommo fram. Vi måste bedja dem komma igen nästa dag. Sedan vi eldat och ätit vår kvällsvard, gingo vi till hvila, tackande Herren för det tillfälle, han här ville gifva oss att frambära hans ärende.

Tidigt följande morgon kom folket. De, som kunde läsa, köpte böcker, och sedan framsattes ett par stolar midt på den stora värdshusgården för oss. En lång stund talade vi där till den församlade hopen, och då vi foro därifrån, erhöllo vi ifriga uppmaningar att snart komma igen.

Under vägen därifrån foro vi förbi en plats, där det spelades teater och en väldig människomassa var samlad. Vi körde upp på en liten höjd i närheten och blefvo strax omringade af åskådare. Stannade där en stund och sålde ganska många böcker. På kvällen kommo vi fram till en liten by, kallad Peh-hu. Dagen därpå uppfördes också skådespel ett stycke därifrån, hvarför vi beslöto att fara dit för att träffa folket. Där fingo vi höra en hårresande historia, ett nytt prof på opiumbrukets förbannelse. En ung gift kvinna hade kommit att hälsa på i sitt föräldrahem. Någon från hennes eget hem hade eskorterat henne dit, men för hemfärden hade hennes fader lofvat sörja.

Emellertid, då de skulle fara, säger han till dottern: »Rid du sakta i förväg, åsnan är så säker, och jag kommer strax efter, bara jag först fått röka en pipa opium». Dottern for iväg, litande på faderns ord, men han somnade vid pipan och kom ej. Hon väntade länge, och slutligen kom det en man, men det var icke hennes far. Mannen beröfvade henne alla hennes kläder och flydde sin väg på åsnan. Ropande och gråtande kröp kvinnan i sin förtviflan bakom något skydd. Då kommo ett par personer åkande och hörde hennes klagan. Den resande skickade sin tjänare att se efter, hvad som var å färde. Denne kom tillbaka, sägande, att han sett en kvinna, som han ej kunde närma sig, emedan hon var naken. Husbonden sände honom tillbaka med en rock, som han på afstånd kastade till den arma kvinnan, och iklädd denna kom hon fram till vagnen och berättade sitt äfventyr. Hon fick sätta sig upp i åkdonet, och dränge sprang för att upphinna tjufven. Han lyckades, men då husbonden senare kom fram till patsen, där de sammanträffat, fann han sin tjänare död på marken. Bofven hade mördat honom och flytt. Vid sitt försök att få upp den döde på vagnen, upptäckte han till sin förskräckelse, att äfven kvinnan var död. Hon hade i förtviflan öfver den skam, som drabbat henne, strypt sig. Stackars man, han var nu i en svår belägenhet, då han saknade bevis på huru de båda döda omkommit. Han blef också häktad och anklagad för mord.

Då kvinnans fader fick reda på hvad som händt, begärde han sin dotters lif ur den mans hand, som förbarmat sig öfver henne. Med detta menas, förstås, en stor penningesumma eller hans lif. Under allt går gärningsmannen fri, och den gamle opiumslafven gläder sig åt den vinst, han hoppas få af den dotter, hvars lif genom hans förvållande så sorgligt ändades. När skall Kinas folk bli kvitt detta olyckliga opium!

Tredje dagens afton hvilade vi i staden P'u-ch'eng. Värdshuset var fullt af landtfolk och vagnar, lastade med grönsaker, som skulle afyttras på marknaden följande dag. Värdshusvärden, en gammal gråhårig, välment gubbe, kom in till oss på kvällen och bad oss, att vi skulle gå till hans hem följande dag, hvilken inbjudning vi tacksamt mottogo. Det blef lif af, skall jag säga, då vi kommo ut på gatan. Barn och fullvuxna sprungo om hvarandra för att få se utländingen. Vi hade hört sägas, att befolkningen i P'u-ch'eng är rå och ociviliserad, men inga okvädingsord hörde vi yttras. Komna inom dörren blefvo vi nästan förskräckta vid åsynen af de 2 kvinnor, som mötte oss. Utmärglade opiumrökare och med håret hängande i vild oordning kring skuldrorna liknade de mer onda andar än människor.

De anvisade oss ett rum och bjödo oss taga plats på sängen. Så kom värdinnan in och satte fram kornbröd och grynsoppa för oss. Efter måltiden fingo vi språka med några grannkvinnor, som kommit in. Ett par af dem lyssnade uppmärksamt till oss, men de andra voro fulla af världsliga omsorger. Vid middagstiden gingo vi tillbaka till värdshuset. Det fanns ingen plats för vår vagn på marknaden, så vi måste stanna inne återstoden af dagen.

(Forts.)

En omvänd blind hednings bekännelse.

På en liten plats i norra Korea, där evangelium icke varit kändt mer än några år, hade vi i fjol ett möte med några koreanska kristna. De sutto alla i en ring frampå golfvet, och sedan vi talat en stund, sade jag till männen: »Ni veta, att i Amerika tro icke alla detta evangelium. Flertalet människor i vårt land äro icke Jesu läriungar, och hvad denna bibel beträffar, finnes det många, som icke tro den, och en dag skola de komma hit och tala om det för eder. Skulle det rubba eder tro? Är eder tro på Kristus och på denna bibel beroende af eder tro, att en stor nation, mäktigare och visare än ni, tror på Kristus och hans ord? Eller hvilar den på andra grunder? Hvad skall ni säga, när de komma och göra eder frågor angående eder tro på Kristus och hans ord?» En ung man satt på golfvet; han hade varit blind från sin tidiga barndom med märken i hela ansiklet efter den sjukdom, som hade gjort honom blind. Han blickade genast upp och sade: »Jag vill omtala, hvad jag skulle säga. Jag skulle svara honom med orden i Apg. 4: 19, 20: »Om det är rätt inför Gud att höra eder mer än Gud, därom mån I döma, ty vi kunna icke förtiga, hvad vi hafva sett och hört.» »Känner ni hela er bibel så bra som detta?» sade jag. Han kunde icke läsa, och de hafva icke i Korea biblar med upphöjda bokstäfver, de hafva icke ens hela bibeln öfversatt till koreanska. »Ja», sade den blinde mannen, »jag känner min bibel rätt bra». »Kan ni säga mig, hvad som står i 15:de kap. af Lukas' evangelium?» sade jag. »Ja visst», sade han, »det är det kapitel, som innehåller liknelsen om det förlorade fåret, den borttappade penningen och den förlorade sonen.» »Vet ni i hvilket kapitel af Mattei evangelium berättelsen om de fem tusen männens bespisande står?» »Ja», sade han, »det är i 14:de kap.» Jag trodde, att det stod i det 12:te, och jag slog upp Mattei 14:de kap. och fann, att den blinde mannen hade angifvit det rätt. Allt, hvad han visste om Kristi lif, hade han lärt sig af vänner, som sutto på golfvet i det lilla rum, där han bodde, och läste för honom, öfversättande från en gammal kinesisk bibel hela Kristi lif. Jag tänker, att en stor del af hans tankar rörde sig omkring Kristi jordiska lif. Jag frågade honom, hvad han tyckte bäst om af allt. »Åh», sade han, »jag tycker bäst om 9:de kap. i Johannes evangelium, som talar om den blinde mannen, hvars syn Herren återställde.» Jag frågade honom, hvad han mest skådade framåt mot. »Jag skådar mest framåt mot den tid, då Kristus skall möta mig. Jag, en blind man från Korea, skulle icke ensam våga att gå dit upp att se Fadren, utan jag skall vänta vid porten, tills Kristus kommer och tager mig vid handen och förer mig till sin och min Fader. Jag vet mig aldrig hafva blifvit så tillrättavisad med afseende på min kunskap i bibeln som genom denne fattige koreanske kristne, hvars innersta väsende var uppfylldt af och liksom sammanväfdt med tilldragelserna i Kristi lif.

Robert E. Speer.

Rättelse.

I bönelistan med förteckning öfver missionärerna och stationerna, tillhörande »Svenska Missionen i Kina», som var införd i »Sinims Land» för december, uteglömdes fröken Mary Ramstens namn. Vi beklaga detta och bedja, att missionsvännerna ville frambära äfven henne i innerlig förbön.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

4. Årg. FEBRUARI 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — »Den, som är vis, vinner hjärtan». — Från missionärerna: Fredrika Hallin, Axplock från Tong-cheo-fu af Aug. Berg, Från höstmötet i Üin-ch'eng af Axel Hahne, Resebref från E. Folke. — Ch'eng. — Vatten från himmelen för tjugo kronor. — Anmälan. — En konferens af kinamissionärer. — Illustration: En afgud.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1899.

N:o		Kr.	ö.
1.	Gen. C. A. C., Normlösa	45:	—
2.	K. E. B., Göteborg	15:	—
3.	G. O., Gulselby	10:	—
4.	—g, Krfrs	5:	—
5.	M. K. gen. J. H., Visbohammar	3:	43
6.	Gåfva gen. A. A., Pingbo, Kvista	10:	—
7.	Sparbössemedel gen. dito	7:	34
8.	Fr. Vaksala söndagsskola gen. E. Ö.	10:	—
9.	Fr. syfören. i Skärfsta gen. E. G. till Mina Svenssons underhåll	150:	—
10.	M. S., Hernösand	10:	80
11.	L. H., Sniberup, Östraby	20:	—
12.	Oppeby mfg gen. J. L., Oppeby	50:	—
13.	»En missionsvän», Stockholm	10:	—
14.	Sparbössem. från Tranås gen. K. B.	237:	24
15.	S. J:s missionsask gen. dito	100:	80
16.	Esters » » »	12:	05
17.	Naemis » » »	11:	98
18.	Marys » » »	8:	74
19.	J:s » » »	18:	59
20.	M. N:s » » »	2:	75
21.	H:s » » »	6:	27
22.	I. H:s » » »	8:	40
23.	Onämnd » » »	6:	84
24.	Från missionsauktion i Hemse $^{23}/_{7}$ 98 gen. dito	93:	58
25.	Vätinge mfg gen. dito	20:	—
26.	H. R., Malmö, halfårsbidrag till M. Ramstens underh.	300:	—
27.	Missionsvänner i Huskvarna gen. N. O.	50:	—
28.	Från Emmy gen. dito	15:	—
29.	Sparbössemedel från Asby gen. K. F. K.	25:	—
30.	Från missionsvänner i Hörsta till A. Hahnes underh.	12:	—
31.	F. B:s sparbössa	1:	30
32.	Asphytte kvinnoförening gen. J. B., Daglösen	40:	—
33.	J. A. L., Torp, Skillingaryd	5:	—
34.	En döende missionsväns önskan	100:	—
35.	Gen. C. B., Ramfall	50:	—
36.	Systrarna R., Stockholm	25:	—
37.	Sparbössem. från Hvetlanda gen. P. E. P.	50:	—
38.	A. Th—r, Stockholm	5:	—
39.	B. E. Vid sparb.-tömningen i kyrkan vid Floragatan	30:	—
40.	A. A., Norrköping	36:	—
41.	»Herrens tionde» A. B. & O. C., Kristiania	35:	—
42.	A. H., Kristiania, till en infödd evangelist	50:	—
43.	C. J—n, Bjp, Jernboås	60:	—
44.	Vänner till Kinamissionen gen. S. B.	11:	50
45.	E. V—s sparbössa gen. dito	3:	50
46.	Sparbössemedel från Stockholm	539:	52
47.	Stjelkhammars mfg C. A. S., Rörstad	25:	—
48.	Sparbössemedel från Östbo Bohr gen. J. G.	30:	—
49.	A. L., Lickstabacken, S. & A. L.	5:	90
50.	»Var fast och stark» till M. Svenssons underhåll	87:	—
51.	Sparbössem. från söndagsskolan i Wäsby, L. M.	5:	—
52.	K. S., Stockholm, sparbössem.	11:	—
53.	För eder bedjande A. J.	25:	—
54.	Hedtorps sparbössa	10:	—
55.	Gen. T. E. L., Månsta, Elfdalen	40:	—
56.	Sparbössem. från Hakebo mfg gen. G. S.	40:	—
57.	För Kumla söndagsskola gen A. Å., (skolf.)	60:	—
58.	Ryds mfg gen. A. L., Kilanda	50:	—
59.	Sparbössemedel gen. H. B., Hofva	13:	50
60.	Söndagsskolbarnen gen. dito	3:	—
61.	Kollekt i Krfrs kapell gen. J. N.	14:	25
62.	Från en missionsvän gen. E. G., Sollefteå	10:	—
63.	E. D. syförening gen. dito	7:	—
64.	2:ne inf. bibelkv.-s underh. fr. några vänner i Herren	50:	—
65.	Sparbössem. från Lindeskretsen gen. A. A.	63:	77
66.	Från skördefesten i Lindesberg, gen. A. J.	60:	—
67.	Onämnd, Stockholm	10:	—
68.	Forssa gubb- och mödrafören. gen. V. B.	20:	—
69.	Onämnd, Kumla 2 Tim. 2: 8 (skolf.)	80:	—
70.	M. F., Riseberga	7:	50
71.	Sparbössem. från Donsö & Wrångö gen. F. L.	79:	30
72.	» » Tången » »	46:	—
73.	Sparbössem. från Styrsö gen F. L.	4:	70
74.	G. R., Stockholm	5:	—
75.	P. J. P., Gössäter	50:	—
76.	O. B., Jönköping	20:	—
77.	C. E. gen. M. E. B., Ödeshög	10:	—
78.	E. J. gen. dito	15:	50
79.	En Kinavän gen. dito	7:	50
80.	Vänner i Ödeshög gen. dito	53:	—
81.	En sparbössa i Heda gen. dito	10:	—
82.	Af onämnd gen. S., Visby	1:	—
83.	Behålln. af en fest d. $^{6}/_{1}$ Ånge, Undersåker gen. E. N.	66:	55
84.	Sparbössem. gen. dito	64:	29
85.	S. G. gen. dito	4:	—
86.	Fyllnad gen. dito	—:	16
87.	Från Ukna mfg gen. V. O., Storsjö	10:	46
88.	Från Källunge & Wallstena gen. A. B.	74:	—
89.	Sparbössem. från Nora & Ås gen. H. D.	80:	50
90.	E. M. gen. dito	2:	—
91.	Trelleborgs mfg gen. H. S.	30:	—
92.	I. I. W., Höja, Engelholm	5:	—
93.	Sparbössem. fr. Kråkhults mfg gen. C. P., Oloftorp	25:	—
94.	Dito E. M., Kalmar	21:	03
95.	Dito gen. E. W., Helsingborg	25:	—
96.	H. W—s sparbössa, Stockholm	43:	50
97.	H. L., Visby	6:	50
98.	M. E., Söderfors	10:	—
99	Sparbössem. fr. Hofva prästgård gen E. L.	15:	—
100.	Hellestadskretsens syfören. gen. A. L. N.	20:	—
101.	Sparb.-m. fr. Eksjö stads- och landsförs. gen. C. G.	19:	23
102.	Dito fr. Skärstads norra missionshus gen. T. J—n H.	15:	—
103.	H. F—s sparbössa, Kumla	10:	—
104.	Söndagsägg gen. dito	3:	—
105.	E. N—s sparbössa gen. dito	2:	50
106.	E. T., Löfsta, Torshälla	10:	—
107.	Agnes i Eningsboda	10:	—
108.	Gen. K. F. K., Gunnarstorp	25:	—
109.	H. O. gen. C. O. K., Linköping	3:	—
110.	Missionsasken i C. O. K:s väntrum	8:	—
111.	R—s sparbössa gen. A. K.	5:	75
112.	I. W—s sparbössa gen. dito	3:	50
113.	Insamladt å Kinakort gen. dito	6:	—
114.	Böneryds syförening gen. M. E. B.	60:	—
115.	J. E., Höör	20:	—
116.	»M. I.», Göteborg	50	—
117.	Sparbössem. från Folkestorps söndagsskola	10:	—
118.	Mörlunda mfg gen. A. P. R.	130:	—
119.	Daggr. i Skellefteå till sk. i Tong-cheo-fu gen. K. M. A.	430	—
120.	Från dito i Stockholm till dito gen. dito	370:	—
121.	Sparb.-m gen. M. S., Visby till M. Svenssons underh.	8:	82
122.	E. A. gen. »Var fast och stark» till dito	5:	—
123.	En kamrats sparbössa å Serafmerlasarettet till dito	7:	72
124.	Vid en bönestund i Sköfde gen. J. K.	12:	90
125.	A. E., Sköfde	10:	—
126.	Kollekt i Alingsås	20:	—
127.	Redbergslids syfören., Göteborg	35:	—
128.	Onämnd, Göteborg	2:	—
129.	Kollekt i Arboga gen. J. G. Ö.	12:	46
130.	Halltorps syförening gen. P. A. B.	149:	73
131.	Från dito kollekt gen. dito	11:	30
132.	Från dito för kaffe gen. dito	5:	20
133.	Från dito öfverbetalning gen. dito	2:	25
134.	P—n gen. dito	5:	—
135.	Ch. P—n, H—y gen. dito	5:	—
136.	Onämnd gen. dito	10:	—
137.	Insamladt af skolbarn gen. A. P—n, H—y	9:	74
138.	För Mangeln gen. dito	2:	78
139.	Sparbössem. gen. G. W., Bergunda	11:	12
140.	Kollekt gen. dito	3:	—
141.	En Kinavän i Vadstena gen. O. E.	16:	—
142.	Kollekt i Gäfle gen. J. R.	31:	58
143.	K. A. S—s sparbössa, Gäfle	8:	32
144.	O. L—s sparbössa, Gäfle	44:	10
145.	Sparbössem. gen. C. J., Långred	22:	—
146.	A. R., Vadstena	5:	—
147.	K. G. M., Stockholm	50:	—
148.	Från A. vid bönemötet den $^{31}/_{1}$ 99	10:	—
	Transport	5,557:	54

Fortsättning å sista sidan.

"Den, som är vis, vinner hjärtan".

Af *D. L. Moody.*

Ords. 11: 30.

Om någon genom sitt lif och exempel kan vinna en själ för Gud och himmelen, är hans lif icke förfeladt. Han har då öfverglänst sin tids alla mäktiga och stora, emedan han satt i rörelse en ström, som skall fortsätta att flyta i evigheters evighet.

Gud har lämnat oss kvar på jorden, för att vi må lysa. Vi äro icke här för att köpa, sälja, vinna, samla rikedomar eller förvärfva oss en ställning i världen. Om vi äro sanna kristna, är denna jorden icke vårt hem; det är där uppe. Gud har sändt oss att lysa upp denna mörka värld. Kristus kom för att vara världens ljus, men människorna ville icke mottaga det. De förde det till Golgata och utblåste det där. Innan Kristus for upp till himmelen, sade han till sina lärjungar: »I ären världens ljus. I ären mina vittnen. Gån och bären ut det glada budskapet bland jordens döende nationer.»

Kom i håg, att ett litet ljus kan göra mycket, när det står på en mörk plats. Om hvarje ljus i denna byggnad släcktes vid midnatt, då månen och stjärnorna icke lysa, och ett litet talgljus ställdes midt i salen, skulle detsamma gifva rätt mycket sken.

Vidare må vi komma i håg, att vi skola *låta* vårt ljus lysa. »*Låten* edert ljus lysa». Vi behöfva icke *skapa* ljus för att lysa, allt, hvad vi skola göra, är att *låta* det lysa.

Jag påminner mig hafva hört om en person, som var mycket sjösjuk; han fick höra, att en man fallit öfver bord. Är det någon gång, man känner sig oförmögen att göra något, så är det enligt min mening, då man är sjösjuk. Emellertid undrade han, om han kunde göra något för att rädda mannen. Han fick då tag i ett ljus och höll upp det mot kajutfönstret. Den drunknande blef räddad därigenom. Han berättade, att han kommit under vattnet två gånger och just höll på att sjunka för sista gången; han räckte då ut sin hand. Just då, sade han, höll någon upp ett ljus, och skenet föll på hans hand. En man fattade tag i honom och fick honom in i lifräddningsbåten.

Det synes vara något mycket ringa att hålla upp ett ljus, och likväl räddade det mannens lif. Om du ej kan uträtta stora ting, kan du kanske hålla upp ljuset för några stackars drunknande, som hålla på att förgås; de kunna vinnas för Kristus och räddas från undergång. Låtom oss taga frälsningens fackla samt gå in i dessa mörka hem och hålla upp Kristus såsom världens Frälsare. Om massorna, som hålla på att förgås, skola räddas, måste vi sänka oss ned till dem, bedja med dem och arbeta för dem. Den kristendom, som icke gör oss villiga och bekväma att rädda andra, är ej mycket värd. Det synes mig vara den skamligaste otacksamhet, om vi icke räcka ut handen till andra, som äro i samma fara, ur hvilken vi blifvit räddade.

Jag kommer i håg, att jag läst om en blind man, som satt i gathörnet i en stor stad med en lykta bredvid sig. Någon kom till honom och frågade, hvarför han hade lyktan bredvid sig, då han var blind och sålunda icke kunde se ljuset. Den blinde svarade: »Jag har den, för att ingen skall snafva omkull på mig.»

Älskade vänner, låtom oss tänka på detta. Under det vi läsa bibeln, läsa hundraden dig och mig. Det är detta, som Paulus menar, då han säger, att vi äro lefvande Kristi bref, kända och lästa af alla människor. Predikningar äro af litet värde, om vi icke predika Kristus genom våra lif. Om vi icke rekommendera evangelium för människorna genom vår heliga vandel och vårt umgänge, kunna vi ej vinna dem för Kristus. Några små handlingar af vänlighet skola kanske utöfva på dem större inflytande än många och långa predikningar.

Såsom jag förut har sagt, om vi icke leda mer än en själ till Jesus Kristus, kunna vi blifva medel till att sätta i rörelse en ström, som skall fortfara att flyta, då vi äro döda. Uppe på berget är ett litet källsprång. Det ser så obetydligt ut. Men småningom blir däraf en bäck, andra bäckar förena sig med den. Inom kort är det en stor å, och därefter blir det en bred flod, som flyter ut i hafvet. På dess stränder ligga städer, köpingar och byar, där tusentals människor bo. På ömse sidor om densamma är rik växtlighet, och utefter dess ståtliga lopp bedrifves handel till aflägsna länder.

På samma sätt, om du för en själ till Kristus, så kan denne ene sedan leda hundra till honom; dessa hundra tusen, och så tilltager denna ström, liten i början, i bredd och djup, då den flyter mot evigheten.

I Uppenbarelseboken läsa vi: »Jag hörde en röst från himmelen säga: Skrif: Saliga äro de döda, som i Herren dö härefter. Ja, säger anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.» Upp. 14: 13. Det finnes många i skriften, om hvilken vi läsa, att de lefde så och så många år och sedan dogo. Vaggan och grafven äro förda tillsamman. De lefde och de dogo, och detta är allt, hvad vi veta om dem. På samma sätt skulle man i våra dagar kunna skrifva på en stor mängd kristnas grafvårdar, att de föddes den och den dagen, och de dogo den och den dagen; man kan icke säga någonting annat om dem.

Det är något, som ej kan begrafvas, då en god och rättfärdig människa nedsänkes i jorden; hennes inflytande fortlefver. Daniels inflytande är i dag lika stort som det någonsin varit. Josefs inflytande fortlefver ännu och skall fortfara allt framgent. Man kan begrafva den bräckliga stofthyddan, hvari en god människa bor, men man kan icke utplåna hennes inflytande och exempel. Pauli inflytande fortlefver lika mäktigt än i dag.

Är John Howard död, han som gick in i så många mörka fängelser i Europa? Äro Henry Martyn, Wilberforce eller John Bunyan döda? Begif dig till Amerikas sydstater; där skall du finna tre à fyra millioner män och kvinnor, som en gång voro slafvar. Nämn ibland dem namnet Wilberforce, och du skall få se, huru deras ögon glänsa. Han lefde för något annat än sig själf, och hans minne skall aldrig utplånas i deras hjärtan, för hvilka han lefde och arbetade.

Äro Wesley eller Whitefield döda? Dessa stora evangelisters namn hafva aldrig skattats högre än nu? Är John Knox död? Res till Skottland, och du skall där få erfara makten af hans inflytande.

Jag vill omtala för eder, hvilka som äro döda: fienderna till dessa Guds tjänare — de som förföljde och beljögo dem. Men dessa män själfva hafva öfverlefvat alla de lögner, som utspriddes om dem. Men icke endast det; de skola äfven lysa i en annan värld. Huru sanna äro den gamla bokens ord: »De *visa* (eng. öfv.) skola lysa som himmelens sken, och de, som hafva undervisat många till rättfärdighet, såsom stjärnor i evigheters evighet.» Dan. 12: 3.

Låtom oss undervisa så många som möjligt till rättfärdighet. Må vi vara döda för världen, dess äflan, bedrägeri och nöjen. Må vi lefva för Gud, beständigt sysselsatta med att vinna själar för honom.

Till slut låt mig anföra några ord af d:r Chalmers: »Tusentals människor andas, röra sig och lefva, gå igenom lifvet och höras ej mera af — hvarför? De deltaga icke i det goda i världen, och ingen blir välsignad genom dem, ingen kan peka på dem såsom medlet för hans frälsning; icke en enda rad, de skrifvit eller ett ord, de talat, påminner man sig; så gingo de förlorade; deras ljus vändes i mörker, och man kommer ej det ringaste i håg dem. Vill du så lefva och dö, odödliga människa? Lefva för ingenting. Gör godt och lämna efter dig ett minnesmärke af goda gärningar, som tidens stormar aldrig kunna förstöra. Skrif ditt namn genom vänlighet, kärlek och barmhärtighet i de tusendens hjärtan, med hvilka du kommer i beröring år efter år — och du skall aldrig blifva förgäten. Goda gärningar skola lysa som himmelens stjärnor.»

Från missionärerna.

Dyra missionsvänner!

»Tacken Herren, ty han är god, och hans godhet varar evinnerligen.»

Just återkommen till hemlandet är det mig kärt att genom vår tidning få sända en hälsning till eder alla, som genom förböner, gåfvor eller på annat sätt med oss arbeta för ett gemensamt mål — Kinas evangelisering. Jag kan icke nog tacka Herren, som har bevarat mig och fört mig i frid den långa och på många sätt farliga vägen ända hit. Återseendet af anhöriga och vänner är öfver all beskrifning kärt, då man ömsedigt finner, att vänskapen är densamma efter mer än 9 års skilsmässa.

Sista söndagen jag tillbragte i *Mei-ti-chen,* den plats, där jag under de tre sista åren bott och arbetat, var en högtidsdag. Vi fingo då frambära förstlingsfrukt åt Herren — fyra män, som genom dopet blefvo upptagna i den kristna församlingen. De äro följande: *Fang-uen-pu,* skollärare; *Chang-ki-t'ang,* snickare; *Iang-pe-ch'uan,* förut advokat nu landtbrukare samt *Liu-fu-sheng,* landtbrukare. De döptes i en bäck, som rinner genom den vackra dalen strax utanför köpingen. I trädens skugga under himmelens höghvälfda tak och i närvaro af många vittnen afgåfvo de bekännelsen om sin tro och blefvo döpta af missionär Blom, hvilken tillika med missionär Folke och en infödd evangelist kom från *Üin-ch'eng* för att hjälpa oss.

Dessa fyra äro en frukt af opiumasylverksamheten på platsen. Gud gifve, att de måtte blifva beståndande under alla frestelser och trogna mot honom, som gaf sitt lif för dem och oss alla. Bedjen för dem och för *Liu-ts'un-ren* och *Uang-k'uen,* som varit mina medhjälpare, och hvilka nu under min frånvaro skola stanna på platsen!

Eder i Herren tillgifna
Fredrika Hallin.

Stockholm i jan. 1899.

* * *

Ängarp & Linderås den 24 jan. 1899.

Älskade missionsvänner!

Frid af Gud!

Men för eder, som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol uppgå med salighet under sina vingar. Mal. 4: 2.

Stora ting har Herren gjort med oss, då han fört oss öfver haf och land välbehållna och lyckliga hem till kära Sverige.

Genom »Sinims Land» veten I, kära vänner, att vi till följd af sjukdom måste lämna vårt arbetsfält och resa hem till Sverige för att här söka återvinna hälsa och krafter till fortsatt arbete. Vi kunna ej alltid förstå Herrens ledning med oss, och vi få ofta vandra utan att se vägen framför oss, men under sådana förhållanden är det outsägligt skönt att veta sig vara omsluten af en stark fadershand, och därför kunna sjunga:

»Han leder mig! hvad himmelsk tröst
Den ljufva tanken ger mitt bröst!
Hvarhelst jag är, hvadhelst jag gör,
Mig Gud vid handen ständigt för.»

Bedjen för oss, älskade vänner, att Herren snart, om så är hans vilja, måtte göra oss friska och starka, så att vi kunna återvända till vårt kära arbetsfält i Kina.

Eder i Herren förbundne
Teodor Sandberg.

* * *

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Oktober 27. Vår skördefest, som jag i mitt förra »plock» lofvade skildra, gick af stapeln i lördags d. 22:dra. Systrarna klädde vårt kapell mycket smakfullt. Öfver talarestolen voro anbragta kejsarens och kejsarinnans fotografier, omgifna af kinesiska- och unionsflaggorna. Nedanför talarestolen voro blommor i krukor placerade och på ett med hvit duk betäckt bord samt på golfvet de skänkta sakerna. Dessa bestodo af hvete, gryn, höns, frukt, skor, näsdukar, strumpor, tvål, synålar, tråd, blyertspennor m. m.

Kl. 4 e. m. samlades vi, och sedan en sång afsjungits, talade undertecknad med några ord om (utgående från Apg. 14: 16, 17) hurusom Herren aldrig låtit sig vara utan vittnesbörd utan alltid och allestädes bevisar människorna

godt, gifvande dem regn och fruktbara år. Efteråt talade evangelisten Kao, i anslutning till det redan sagda öfver orden i den 116:de psalmen: »Huru skall jag vedergälla Herren alla hans välgärningar mot mig?» Därefter vidtog auktionen. Våra vänner voro alldeles främmande för något dylikt, och till en början gick det litet trögt. Vi lärde dem, huru det gick till genom att själfva göra inrop och så småningom blef allt såldt. Då tvålen och blyertspennorna, som vi skänkt, bjöds ut, blef det ett »ref» efter dem. Alla ville ha. Denna vår lilla förstlingsauktion inbragte emellertid 10,205 cash, som vi fingo lägga till församlingskassan. Vi blefvo mycket uppmuntrade af resultatet och vänta ännu större ting nästa år. Sedan nu detta var undanstökadt, vidtog tedrickning, och till sist afslutades vår sammanvaro med tacksägelse, bön och sång. Den regniga väderleken hindrar i år vårt arbete ute bland folket, men kanske är det Herrens ledning och vilja, att vi skola hålla oss hemma en tid, till dess oron i folkens sinnen hunnit blifva stillad.

Herren gör allt väl. Bedjen för oss!

* * *

Från höstmötet i Üin-ch'eng 1898.

Församlingen i Üin-ch'eng höll sitt sedvanliga höstmöte lördagen och söndagen 15 och 16 okt.

Det var talrikt besökt, och en god anda rådde hela tiden. Inalles höllos 10 uppbyggelsesammankomster med direkt predikan, 3 samtalsmöten, 3 förhör, 1 ekonomimöte samt dopförrättning.

Undertecknad hälsade vännerna välkomna. »Hvad som är viktigt redan i början af ett möte sådant som detta är *bön*, att hvar och en redan i sitt hem bedit för mötet och att alla tillsammans endräktigt bedja. Se Apg. 1: 14; 2: 42; 4: 24.

På vårt sista möte påpekades nödvändigheten af att väl använda bön och Guds ords betraktande för att komma fram på den himmelska vägen.

Människan är sig lik öfverallt, och mänsklig svaghet gör sig gällande på alla områden, äfven vid ett bönemöte. Lämnar man frihet för hvar och en att bedja, bedja huru länge han vill, händer det ofta, att ett bönemöte helt och hållet förstöres. Sådant kan hända hemma, och här händer det lätt. Många vilja gärna bedja men icke alltid för att bli hörda af Fadern i himmelen utan af de troende och isynnerhet »pastorn», så att det må bli kändt, hvilka stora gåfvor de hafva. Här var en ung man, som bad och bad vackert, men han höll på så länge och höll så mycket predikande i sin bön, att han nära nog fördärfvade alltsammans.

* * *

De mest intressanta mötena voro samtalsmötena. Bland ämnen, som afhandlades på dessa, voro: kristliga plikter, dopets betydelse, huru söndagen skall användas, understöd åt fattiga kristna vid bröllop, begrafning och dylika tillfällen m. m. Det första af dessa spörsmål framkallade en lång och liflig diskussion. Diakonen Li läste 1 Tim. 4: 12 och belyste det lästa med en välkänd berättelse: »Det var en missionär, som en dag fick besök af en för honom okänd man, hvilken förklarade sig villig att bli en kristen och bad att genast bli döpt. Missionären svarade, »men jag känner dig alls icke; hvar är du hemma?» Mannen berättade det. »Hvar har du hört evangelium förkunnas?» »Jag har aldrig hört evangelium.» »Ja, då kan du ej få bli döpt; för att kunna blifva döpt måste man känna evangelium.» Mannen svarade: »Gode herre, jag *känner* evangelium; jag har ej hört det men har under flera år dagligen *sett* det. I vår by bor en man, som tillbeder eder Gud, och den mannen var fordom en mycket ond man, men sedan han började tillbedja eder Gud, har han blifvit god. Jag har noga gifvit akt på honom, men ej kunnat komma på honom med något ondt.»

En annan broder sade: »Ja, ett heligt lif är nödvändigt, men man måste också predika. Det heter, att tron kommer af predikan. Vi äro jordens salt och måste flitigt använda vårt salt.

Diakonen Io läste om en diakons plikter, 1 Tim. 3.

Kong från Hai-cheo: »Budet är: 'Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjärta o. s. v. och din nästa som dig själf.' Vi komma dock aldrig längre än att bli

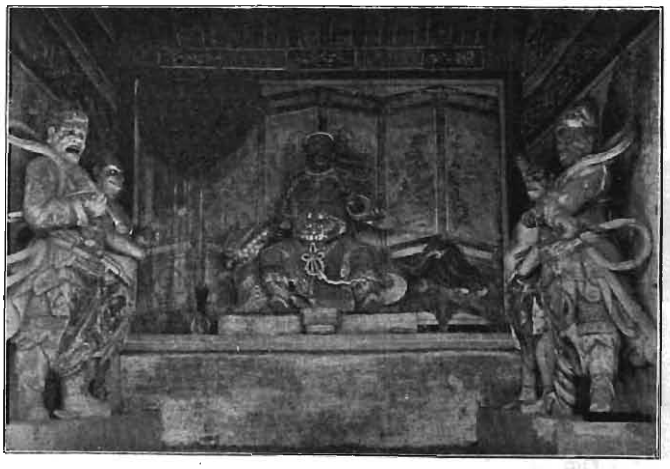

Den kinesiska krigsguden Ruan-ti.

onyttiga tjänare. Äfven då vi gjort vårt allra bästa, hafva vi intet att berömma oss af.»

Undertecknad påpekade några viktiga saker: *Sanningskärlek*, Ef. 4: 25. *Kärlek mot fallna bröder*, Gal. 6: 1. *Gifvande*, 2 Kor. 8. *Söka Guds ära men ej människors*, Gal. 1: 10.

Därpå uppsteg Chang, församlingens äldste och sade: »Under det pastorn talade, var det i mitt inre såsom en eld, ty, hvad han sade, påminde just mig om min synd. Jag har talat osanning. Jag blef sänd till en by att predika och tog då vägen till mitt hem. Kommen dit fick jag ett eller annat att bestyra och reste ej till den bestämda byn utan stannade i mitt hem. Då jag kom tillbaka till staden, frågade pastorn mig, om jag varit i byn och predikat, och jag svarade ja. Men efteråt var jag mycket olycklig. Likväl ljög jag ännu en gång. Det var helt nyligen, då jag var ute på resa och kom till en flod, hvilken jag skulle fara öfver. På färjkarlarnes förfrågan, hvem jag vore, svarade jag, att jag skötte affärer i »ia-men» (magistratskontoret), så att de fortare skulle taga mig öfver floden. Men med Guds hjälp vill jag nu aldrig ljuga mera.»

Häraf kan man se, huru svårt det måste vara för kinesiska troende att frigöra sig från denna synd.

* * *

Dopets betydelse var för de flesta svår att fatta. Flera uttryckte som sin både tro och erfarenhet, att dopet frälsar från synden och ger kraft till ett heligt lif. En broder sade: »Nog kunde det hända, att jag syndade, innan jag blef döpt, men hur skulle jag våga synda efteråt!» Många annars ganska upplysta infödda kristna betrakta dopet med ett slags helig skräck eller vidskeplig vördnad, och all vår predikan om detsamma, är stundom fruktlös att upplysa dem.

Angående *söndagens användning* hade undertecknad uppsatt ett program för gudstjänsterna på söndagen och föreslog dess antagande såväl för de olika byarna och hemmen som för staden Programmet lydde så:

Kl. 9 *f. m.* Läsning af ett kapitel i bibeln och redogörelse för det lästa.
» 10 » Utanläsning i bibeln eller katekesen.
» 11 » Predikan eller bibelsamtal.
» 3 *e. m.* Lärande af skriftecken.
» 7 » Sång och samtal.

Efter åtskilligt samspråk antogs detta program.

För att hjälpa till vid bröllop, begrafning och dylikt beslöts, att hvarje medlem bör bidraga med minst 200 cash = ungefär 70 öre.

Församlingen ökades med tre personer, två män och en kvinna, som vid detta tillfälle döptes.

Som dopkandidater för vårmötet nästa år antecknades 7 personer, och bestämdes det, att de, hvad angår *kunskap* i evangelium, böra kunna katekesen utantill och vara någorlunda hemmastadda i Nya testamentet.

På *ekonomimötet* räknades kollekten, och uppsattes räkningen för omkostnaderna under mötet. Församlingen bekostar nämligen själf sina utgifter för halfårsmöten. Kassan visade följande tablå.

Kollekt af infödda kristna	Täl 5,80	=	14,86 kr.
» af utländska syskon	» 9,00	=	23,05 »
Omkostnader för mötet	» 9,44	=	24,13 »
Behållningen från mötet	» 5,36	=	13,78 »

Då man besinnar, att de allra flesta af de 41 församlingsmedlemmarne äro mycket fattiga, är det ganska glädjande, att de kunnat under ett halft år insamla så mycket som 14,86 kr. Det framhöll under mötet såsom mycket ledsamt, att inkomsterna från de kinesiske kristna ej en gång räckte till att betäcka omkostnaderna för mötet, men allting är också ovanligt dyrt i år, brödpriset t. ex. är dubbelt så högt i år som i fjol. Dessutom inbjödos många utomstående — »sökare» — att deltaga, så att hela antalet af deltagare säkert uppgick till 70 à 80 stycken.

Församlingen lider en kännbar förlust i det den ene af dess diakoner, Li, skall återvända till sitt hem i Shantong. Han är en mycket upplyst kristen och begåfvad predikant. Vi hoppas dock, att han må komma åter. Jag skulle vilja uppmana de troende hemma att ifrigt bedja Gud uppväcka infödda evangelister och bibelkvinnor.

Det är lättare att sända medel för evangelisters underhåll än att *skapa* evangelister. Men de skapas genom *bön*. Låtom oss bedja skaparen af allt, att han danar vittnen åt sig bland detta folk — vittnen som, liksom någon uttryckt sig, äga nyckeln till detta kombinationslås: kinesens hjärta och karakter.

Eder ringe medarbetare
Axel Hahne.

Üin-ch'eng 26 okt, 1898.

* * *

Resebref.

Af *E. Folke.*

Tong-cheo-fu den 1 okt 1898.

Käre broder!

Frid!

Jag skall denna gång i form af dagbok delgifva dig några af mina intryck under den förestående långa resan till kusten. Kort före afresan från Üin-ch'eng timade där en händelse ganska betecknande för Kinas närvarande läge. Vid de sedvanliga månatliga skrifningarne för studenter af första graden utgaf mandarinen ämnet: »Den högsta sanningen». En ung student, son till en lärd af andra graden, hade genom kristna böcker, som spridts i grannskapet, blifvit bekant med kristendomens läror. Lifligt öfvertygad om kristendomens högre värde, afvek han i sin framställning från det häfdvunna prisandet af konfucianismen. Gången i hans framställning var ungefär denna: Den högsta sanningen är Jesu lära. Kina må tillägna sig all västerns kunskap, men utan Jesus blir allt vetande och alla framsteg i yttre måtto snarare till skada än till gagn. Hans fader förespådde, att han skulle få skörda endast skam och nesa af sitt skriftprof, men då betygen offentliggjordes och prisen utdelades, innehade han till allas förvåning första rummet. Ja, det är sant, skall Kina räddas i sedligt hänseende, måste korsets frälsande kraft lyfta det upp ur dess djupa förnedring. Hela nationen liknar nu en yrvaken, som ej kan göra sig redo för det läge, han befinner sig i. Öfverallt på gator och torg ibland lärda och olärda diskuteras ifrigt dagens händelser. Tidningar, som för endast några år sedan voro okända i det inre af landet, äro nu mycket efterfrågade. De lärda bilda föreningar i syfte att upprätta skolor efter västerländskt mönster. I Üin-ch'eng har redan förfrågan ingått från såväl ämbetsmännens som den enskilda studentföreningens sida, om vi ej skulle vilja undervisa dem. Hade någon förespått en så hastig förändring i tänkesättet för ett par år sedan, skulle ingen trott därpå. Det är sant, hvad en kines yttrade för några år sedan. Kina liknar ett kolossalt klot. Det fordras en ofantlig kraft att sätta det i rörelse, men är det en gång i rörelse, kan ingen stoppa dess framfart. Må det blott bli ledt in på den rätta vägen!

Vår resa till Tong-cheo var ganska besvärlig. Ett starkt regnfall hade gjort vägarne nästan ofarbara En eftermiddag fastnade vagnarne i smutsen och kunde ej fås lösa förrän klockan 3 följande morgon. Herren hjälpte oss dock genom allt, och här i kretsen af de våra är det så lätt att glömma resans alla besvärligheter.

Men vi lämnas ej länge i ostördt åtnjutande af friden. Oroande rykten börja höras från flera håll. Man säger, att uppror skall utbryta i vårt grannskap på tre ställen samtidigt vid den stora festen den 15 i denna kinesiska månad. Vi utländingar skola fördrifvas och våra hem brännas. Fem hundra beväpnade män sägas hafva anländt till staden.

* * *

Okt. 3. De upprörda sinnena börja åter lugna sig. Under natten till den 15 lär dock ingen af stadsborna gått till hvila. I hvarje hem hade de hopsamlat sina dyrbarheter och gjort sig redo till flykt. Endast vi sofvo lugnt i skydd af den Allsmäktiges högra hand. Mandarinerna kommenderade själfva nattpatrullerna.

Åter nederbörd. Landtmännen börja bli oroliga, ty det ständiga regnandet har gjort det omöjligt för dem att så sitt hvete. Prisen på lifsförnödenheter hafva stigit mycket. Våra utsikter för resan äro allt annat än ljusa.

* * *

Okt. 6. Ändtligen lyser åter solen från en molnfri himmel. Vi ha lyckats hyra två vagnar fastän till högre priser än vanligt. Alla frukta de dåliga vägarne.

Okt. 7. Ja, nu ligger också Tong-cheo bakom oss. Vårt afskedsmöte i kapellet var välsignadt. De troende kineserna bådo varmt och innerligt, att Herren skulle bevara syskonen Sandberg på deras långa resa och snart föra dem tillbaka med stärkta krafter. Vid dylika tillfällen märker man mer än eljest, hur starkt det band är, som oupplösligt sammanbinder oss, trots alla skiljaktigheter.

Vi resa under kejserlig eskort. På grund af osäkerheten på landet sända magistraten med tre poliser. I afton gästa vi i en mindre köping. En mängd folk samlas på värdshusgården för att betrakta oss. Alla äro reserverade och hemlighetsfulla. Vi befinna oss nära hufvudsätet för upprorsligan. Ute på stora gatan funno vi ett tillkännagifvande från distriktsdomaren, att den, som angåfve personer, som smädat utländingarne, skulle få en belöning af 20 kr.

* * *

Okt. 12. I Singan. Vägarne voro dåliga, såsom vi hade väntat. Vår resa har gått långsamt men lyckligt. Endast ett tillbud till en olycka af mera allvarsam art hafva vi haft. Sandbergs vagn välte nämligen en dag midt i en vattenpöl. Köraren föll under vagnen men skadade sig ej. Våra vänner kommo lyckligt ifrån med blotta förskräckelsen. Endast en obetydlig del af sakerna förstördes. Här måste vi göra ombyte af fortskaffningsmedel. Vägen söderut går nämligen genom höga och trånga bergspass. Våra saker lastas på mulåsnor, och vi själfva få välja mellan att rida eller resa i bärstol. Allting går långsamt i Kina, och det dröjde hela fem dagar, innan vi åter stodo färdiga att afresa. Vår vistelse i Singan var i allo angenäm. Vi funno ett gästfritt mottagande hos våra svenska syskon af Skandinaviska-Amerikanska Alliansmissionen. Denna mission har nyligen lidit en stor förlust. Två af deras missionärer, Henrikson och Karlsson, bortrycktes af tyfus. De stridandes led glesna på slagfältet. Hvem står redo att intaga de fallnes plats? Staden Singan är full af minnen för mig. År 1888 tillbringade jag här flera veckor, ett ensamt Herrens vittne på hela den stora Singanslätten. Det var under den stora examen. Tusentals studenter från hela provinsen voro samlade. En stor mängd traktater och evangelier såldes. Men o, hur det kändes, vid tanken på att i denna stora stad, det ej fanns en enda plats, där man kunde tillbedja lefvande Gud. Nu är Singan medelpunkten för många missionsstationer. Den söndag, vi tillbragt här, hafva vi haft den stora förmånen att få tillbedja Herren i kretsen af en kinesisk församling. Huru stora ting har ej Herren gjort! Till sina verktyg har han i sin nåd tagit män och kvinnor från vårt eget land, utgångna ur vår egen krets. Är detta ej en kraftig uppfordran till oss för framtiden.

Okt. 22. Återigen vid en hållplats. Här i Long-küchai inskeppa vi oss på en liten båt så låg, att vi knappt kunna stå raka i den. Våra skeppare synas ej hafva brådtom. I går lofvade de att fara. En höna slaktades, hennes blod utgöts i fören, rökelse tändes, raketer afbrändes, och båtförmannen bugade sig för gudarne och gjorde sig redo till affärd. De flyttade dock ankaret endast ett par fot. Dagen var en lyckodag. Det var viktigt att resan började på en sådan, äfven om den tillryggalagda väglängden var så obetydlig. I dag stark blåst. Endast tillryggalagt $^1/_4$ mil. Floden letar här sin väg fram mellan bergen, slingrande sig i tusentals bukter. Det ena vattenfallet aflöser det andra. Naturen är mycket härlig. Man följer ovillkorligen med den mest spända uppmärksamhet båtmännens manövrer. Med två långa åror, en i fören och en i aktern, styra dessa båten säkert fram mellan klipporna i de strida forsarne. Ofta måste de dock med linor hålla den tillbaka, för att den ej skall krossas mot de dolda stenarne. Ett svall midt i en stor fors påminte oss om den fara, vi dagen i ända sväfvade i.

(Forts.)

Ch'eng,

hvilken under flere år förde ett skiftesrikt lif och äfven en tid var opiumrökare, blef genom »Guds innerliga barmhärtighet» vunnen för Kristus. En man från samma by, där Ch'eng hade sitt hem, vistades en tid i en opiumasyl och fick där höra evangelium. Sedan han återvändt till sin hemort berättade han där, hvad han hört. Hvarje afton sammanträffade han med en annan man, som ock hade hört evangelium, och brukade de då bedja och sjunga tillsammans. Ch'eng fick ock tillfälle att emellanåt vara närvarande vid dessa små andaktsstunder. Den Helige Ande verkade allvarligt på hans hjärta med den följd, att Ch'eng bortlade opiumbruket utan medicin. Senare hölls en konferens i Cing-iang, till hvilken Ch'eng jämte några öfriga intresserade blefvo inbjudna. Konferensen pågick i tre dagar, dop förrättades, och flera både infödda evangelister och utländska missionärer talade. Under dessa dagar erfor Ch'eng, att »hans synder såsom en börda föllo från hans skuldror, och att han fick frid». Han var frälst, och glädjen häröfver uppfyllde hans själ. En bibel, som han vid denna tid köpte, blef hans största skatt. Efter konferensens slut återvände han till sin hemort och vittnade där med frimodighet om hvad Gud gjort med honom.

I hemmet blef Ch'eng svårt misshandlad för sin tros skull af sin äldre broder. Men friden i hans själ kunde ingen fråntaga honom, och ej heller lät han sig förhindras att vittna om Jesus. Han besökte de hem, i hvilka han förut spelat och rökt opium, uppmanande sina forna vänner att fly synden och låta frälsa sina själar. Slutligen blef Ch'eng fördrifven från sitt hem och blef efter många och stora lidanden mottagen af en man vid namn U'ang, i hvars hem han fick bo. Hustrun i detta hem hade under flera år rökt opium men blef nu genom trons bön räddad från denna last.

I slutet af samma år blef Ch'eng tillika med tre andra män döpt i Hongtong under mycken glädje och tacksamhet till Herren. Ch'eng återvände till sin hemtrakt lyckligare än någonsin. Han studerade flitigt sin bibel, bad och kände inom sig kallelsen att blifva en ordets förkunnare. Vid denna tid hade han ock en dröm. Han tyckte sig se en man, som uppmanade honom att gå upp till bergsbygden och vakta får. Då Ch'eng vaknade, förstod han, att det var Herren, som på detta sätt talat till honom och ville

sända honom att predika evangelium. Något senare blef han ock kallad till medhjälpare i en opiumasyl uti bergstrakten, där han stannade ungefär i tre år. Under denna tid gjorde han många erfarenheter af Herrens trofasthet och erfor mycken välsignelse i sitt arbete. De, som sågo honom i hans dagliga lif, hafva sagt: »han tröttnade aldrig att tala med de besökande om Jesus. Hans stilla väsende och helgade vandel gjorde ett mäktigt intryck på de flesta».

Sedermera blef Ch'eng flyttad till Kiai-hsin såsom uppsyningsman öfver en där förlagd språkskola. Här arbetade han outtröttligt. Under vissa tider reste han omkring, i synnerhet i sin hemtrakt, predikande frälsningens evangelium.

Nyligen blef Ch'eng och en annan troende man vid namn Kush valda till diakoner i Hoh-cheo församling. Dessa tvenne män äro hvarandra mycket olika. Kush är en man med stor vältalighet, då Ch'eng däremot har mera svårt att uttrycka sig. Kush är liflig och eldig, Ch'eng stilla och tillbakadragen. Vid tillfället för dessa bröders invigning till diakoner voro alla församlingsmedlemmar närvarande. Herrens Ande verkade på ett förnimbart sätt. Då de gingo fram för att afskiljas, såg man Kush gråtande men Ch'eng leende. »Regn och solsken», yttrade någon. Detta är ock, hvad församlingen behöfver. Ch'eng kände visserligen ansvaret stort, men han gladdes innerligt åt att såsom diakon få komma i närmare beröring med de infödda troende för att få blifva dem till mera hjälp.

Sedan den dagen har Ch'eng mer än någonsin känt vikten af att vara »de troende ett föredöme i tal, i umgängelse, i kärlek, i tro, i renhet».

Vatten från himmelen för tjugo kronor.

En dag kom en liten flicka, som af allt hjärta älskade Herren Jesus, till kyrkoherden i församlingen med en gåfva för hednamissionen. Kyrkoherden öppnade paketet, som inneslöt hennes gåfva, och fann tjugo kronor. »Tjugo kronor, Maria», utropade han; »huru i all världen har du kunnat få ihop så mycket pengar? Tillhör allt detta dig?» »Ja, jag har förtjänt dem.» »Men hur har du kunnat göra det, mitt barn, du som är så fattig?» »Jo, när jag tänkte på Herren Jesus och därpå, att han dött för mig, kände jag en stor längtan efter att få göra något för honom. Och då jag hört sägas, att man behöfver mycket pengar för att kunna föra evangelium om Jesus till hedningarna, så ville jag anskaffa litet bidrag härtill.» »Och på hvad sätt, mitt barn?» »Jo, jag visste, att tvätterskorna i vår stad gärna köpa regnvatten, emedan detta är mjukare än annat vatten. Jag började därför samla sådant vatten, och jag fortsatte därmed, tills jag sålt för dessa pengar, som ni håller i handen.» Kyrkoherden såg på den lilla flickan, som så länge och så tåligt arbetat för sin Herre, och tårar fuktade härvid hans ögon. »Min lilla kära flicka», sade han, »du gläder mig obeskrifligt, och jag skall låta införa ditt namn i tidningarna bland de andra gifvarne för missionen.» »O nej, sätt icke ut mitt namn. Det är nog, att Jesus vet det; skall det stå något i tidningarna, så sätt: Vatten från himmelen för tjugo kronor».

Ur De Bibliska Hufvudbegreppen.

Anmälan.

"Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

utkommer, v. G., äfven under 1899 i början af hvarje månad (pris: 1 kr. per år, halfår 50 öre. Postporto 20 öre), med samma syfte och efter samma plan som under föregående år och skall således innehålla:

underrättelser (bref) *från missionärerna, artiklar om missionen, berättelser, notiser* och *illustrationer* samt *kortare meddelanden från andra missioner.*

Broder *Joh. Rinman* har lofvat att lämna meddelanden från sin resa.

Adr. *Lästmakaregatan 30, 4 tr., Stockholm.*

Redaktionen.

En konferens af kinamissionärer.

En konferens af i hemlandet sig uppehållande kinamissionärer — deras antal uppgår till 16 à 18 personer — och Kinamissionsvänner skall sammanträda i Stockholm mellan den 4:de och 8:de instundande mars, till hvilken äfven sekreterarne för de respektive missionssällskapen, som bedrifva verksamhet i Kina, äro inbjudna. Konferensen, som kommer att hållas dels i kyrkan vid Floragatan och dels i Immanuelskyrkan, skall öppnas för allmänheten söndagen den 5:te kl. 11 f. m. Utom redogörelsen för de olika missionernas verksamhet i Kina, upptager programmet ett stort antal frågor, som beröra arbetet i dess olika grenar, hvadan missionsvänner, som deltaga i konferensen, säkerligen skola erhålla en allsidig inblick i kinamissionen och sålunda få riklig ersättning för tid och penningar, som de offra. Må alla de, som nitälska för Guds rikes utbredande i Kina, bedja Herren om rik välsignelse öfver denna konferens!

En ansökan om prisnedsättning för deltagarna i konferensen har blifvit gjord hos Kongl. Styrelsen öfver statens järnvägar, och är det att förmoda, att denna skall bifallas. Vidare upplysningar lämnas af

Josef Holmgren,
30 Lästmakaregatan,
Stockholm.

N:o		Kr.	ö.
	Transport	5,557:	54
149.	Onämnd vid bönemötet d. 31/1 99	5:	—
150.	En sparbössa vid dito	2	70
151.	Tranås kristna ynglingaförening gen. K. B.	25:	—
152.	J. K., Lindemålen, Säby gen. dito	1:	20
153.	Föreningen »Anspråkslös» gen. S. L., Tranås	35:	—
154.	En gosses sparbössa	7:	20
155.	En missionsvän	20:	—
156.	K. K—s missionsask gen. K. B.	12:	—
	Summa kronor	5,665:	64

Med varmt tack till alla gifvare

Tjänen Herren med glädje. Ps. 100: 5.

Och om någon tjänar mig honom, honom skall min fader ära. Joh. 12: 26.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1899